

Mordet i Gam. stan

Författare: Nathalie

Kapitel 1

Dr. Julia och Dr. Adele är på sitt kontor och längtar efter ett nytt fall ska hända. Det har inte hänt ett fall på några månader. Dom har sitt kontor i gamla stan uppe på en vind. Där har dom inrett det med massor av grejer. Ett litet kök, två sängar, två fotöljor, ett skrivbord och en liten hörna där dom har viktiga saker. Förstoringsglas och datorer där dom kan få allt information.

-Tänk om det inte händer mer brott här, sa dr. Adele.

- Det måste det annars så får vi väll bara bete oss som vanliga människor, sa dr. Julia.

- Men alla vet ju att vi är detektiver. Och så kan vi inte bara sluta så där, sa dr. Adele.

-Det är sant men om det inte händer något brått så måste vi, eller så flyttar vi, sa dr. Julia.

-Nej aldrig att jag flyttar, sa dr. Adele. Det var det värste han vet.

-Du har ju aldrig gjort det! Du måste testa någon gång, sa dr. Julia. Dr. Julia gick och la sig i sin säng. Han satte på en vaggvisa och ropade att Adele skulle ringa kafé groda för att beställa lite te och kakor. Dr. Adele gick till mobilen ringde kafé groda och sa: Hej kan vi få lite te och kakor, sa Adele.

- Ja självklart, sa han som svarade.

Kapitel 2

-Kom nu, sitt inte där och sura, det kan ju hända ett brott när som helst ikväll ,sa Julia.

-Jag vet, men jag är inte trött. Efter han surat ett tag gick hon och la sig. Hon läste en stund, sedan släkte hon lampan och tittade upp i taket. Efter 3 minuter sov han redan, men hon vaknade av ett skrik. Hon tittade på klockan den var 03:45. Hon satte sig upp och sprang till Julia.

-VAKNA, VAKNA, skrek Adele!!!! Jag tror vi fått ett nytt fal. Sen hoppade hon på hennes mage så att hon verkligen skulle vakna.

-Vad är det, mumlade Julia. Det gjorde faktiskt ont.

- Jag hörde ett skrik. Det lät som om det kom mittemot huset, sa Adele.

-Det kan ju vara någon som skämtar, sa Julia.

-NEEEEEEEEEEEEEEEJ...!

-Okej jag kollar om det är något, sa Julia tröt.

Just då hörde dom ett skrik både två. Julia sprang till fönstret...

Kapitel 3

Oj... det här är inte bra, sa Julia. Hur kunde det här hända?!! Dom gick ner i trapphuset och sprang ut på gatan. Det var redan ambulanser och brandbilar där. Det brann som tusan. Nästan hela huset var uppbränt. Förutom en lägenhet längst ner. Den var inte ens rörd av elden. Människan som bodde i den lägenheten var ute på balkongen. Som tur var så var brandstegen redan på väg upp till lägenheten.

- Hur kunde det här hända...? frågade Adele en brandman???

- Vi vet bara att det var en mordbrand mot ambassaden, sa brandmannen.

- Vet ni något mer...? frågade Adele.

- Jag kan berätta allt jag vet. Det är en kille, ganska tjock. Kommer inte från Sverige.

- Vad hade han för kläder på sig, frågade Adele.

- Han hade ganska långa shorts och kortärmad, sa brandmannen. Det tjöt väldigt högt. Och nu hade den lägenheten längst ner börja brinna lite. Men det spred sig snabbt, det såg ut som att den lägenheten längst ner hade många gardiner.

- Jag måste gå... vi ses snart, sa brandmannen.

Men nu måste jag fortsätta och ni ska nog gå upp i eran lägenhet. Så ni kan sova. Vi tar hand om det här, sa han.
- Okej, sa vi.

Kapitel 4

På morgonen så vaknade Adele först. Han tog mobilen... RIIINNGGGG... RIIINNGGGG... hallå det är kafé groda här.

-Hej jag vill gärna ha lite belvitas och varm choklad.

- Det ska jag fixa. Kommer om fem minuter, vänta vart är din adress? frågade han som svarade.

- Jag bor på Benikebrinken 2, sa Adele.

-Okej, sa han.

När Julia vaknade så ville dom både lösa det här fallet.

- Okej vi vet att det var en tjock kille som gjorde det.

- Och att han inte var från Sverige, sa Julia.

Ja exakt, sa Adele. Vad mer!

Dom tänkte en stund.

- Jag vet, sa Adele, att han ville hämnas eller nåt mot ambassaden.

Just då plingade det på dörren. Det var det Adele beställt från kafé groda. Det ringde också på Adeles mobil.

Okej, du tar mobilen och jag tar dörren, sa Adele. Julia gick till mobilen och svarade.

-Hej sa han. Vem är det?

-Det är jag Mr. Julian, jag vill bara se så att ni är på gång med fallet.

-Varför skulle vi inte det, sa Julia. Hon såg Adele ta imot sin frukos. Det såg så gott ut...

-Hallå sa Mr. Julian.

-Jag måste gå, sa Julia.

- Okej men hälsa Adele att jag kommer läsa fallet först. Polisen kom till mig och berättade allt do visste för mig. Har dom kommit till er? frågade Mr. Julian?... Julia la på. Hon gillade inte alls Mr. Julian. Hans röst är så läskig och konstig.

Kapitel 5

- Vad sa han, frågade Adele när han satte sig ner i en av fotöljerna.
- Han sa att han kommer lösa fallet innan oss, sa Julia.
- Aldrig att han kommer lösa fallet innan oss.
- Men han sa att polisen hade kommit till honom men inte till oss. Och att vi inte är lika bra som honom, sa Julia med ledsen röst.
- Men lyssna inte på honom, han är dum och hans röst är läskig. Hon gick till köket för att hämta sitt te som han lagt på bordet i köket.
- Vi måste tänka nu... vilka är misstänkta? sa Adele.
- Mr. Julian mumlade Julia...
- Hallå... lyssnar du ens på mig eller tänker du bara på Mr. Julian, sa Adele. Mr. Julian...Mr. Julian...Mr. Julian. Adele ville inte höra mer om den där ugglan... hon ville lösa fallet. Så han slog till Julia.

- Varför gjorde du sådär, sa Julia. Det gjorde ont, sa hon med grinig röst.
- Jag gjorde så för att du mumlade: Mr. Julia Mr. Julian ... det är lite jobbigt när man vill lösa ett fall. Du och Julian är faktiskt ganska lika.

- Sluta... vi är inte lika även om han är lite söt, sa Julia.

- Men du seger ju först att du hatar honom men sen seger du att du gillar honom, sa Adele. Julia gjorde en liten min mot Adele.

-Vem kunde det vara som gjort det här, sa hon för att byta ämne.

-Kanske nån som inte gillade ambassaden. Eller så kan det vara att den som gjorde det inte gillar dom som jobbar åt ambassaden. Eller nån som bodde i huset, sa Adele.

- Vi måste tänka ut den som har gjort det här, sa Julia. Det kanske var någon som bodde i huset.

- Kanske... nån som var i närheten, sa Julia.

- Vi var ju att han var lite eller ganska tjock... men varför skulle man vilja ta eld på sitt egna hus, sa Adele.

Vet inte, men han kanske var lite konstig.

Kapitel 6

Ringggggg... rinngggggg...rinngggggg: Hallå, hallå är det någon där. Det var polisen som ringde. Adele gick till telefonen och svarade.

- Hallå det är Adele här. Vad vill du, sa Adele.

- Jag vill bara sega att vi har några misstänkta... och jag undrar om du vill veta vilka dom är. Adele var redan röd i ansiktet.

- Vänta ett litet tag ska hämta en lista där jag ska skriva ner på. Adele la ner telefonen på bordet och gick och hämta en lista. Han tog upp mobilen och frågade vilka det var.

- Vem är det, frågade Adele.

- 1 kanin Vicky, hon var i närheten och var snabb där när det brann.

2 groda Kalle, han hatar ambassaden. Och 3 hunden Lovis, hon och hennes kompisar var nere i källaren, dom hade party. Och Lovis hade sagt att hon behövde gå på toa. Men det kan var så att hon gjorde det för när hon kom ner så sa hon att det brann.

- Var det inga andra, sa Adele.

Jooooooooo... sa polisen långt. Vet du vem örnen Fredrik är. Han kan ju flyga som ett flygplan.

- Nej det vet jag inte, sa Adele.

- Det är en brottsling för några år sedan. Han mördade folk och det sista han sa innan han dog var att: jag kommer tillbaka och då kommer jag göra något som är hemskt.

- Så du tror att det kan vara han, frågade Adele.

- Nej... inte alls, det kan ju vara vem som helst men alla i gamla stan tror det. Han sa ju att han kommer tillbaka, sa polisen. Adele tänkte en stund.

- Måste lägga på men tack att du ringde, ring inte Mr. Julian, sa hon snabbt.

Efter hon lagt på sa hon:

-Kan vi inte ta foto och försöka hitta DNA.

Adele tyckte det var en bra idé. Dom gick ner på gatan och fotade huset och där det brunnit mest. Dom fick gå in i huset, trapphuset luktade bränt och men såg att det runnit vatten. Dom gick in i 2: an där branden startat.

- Dom hade ju nys blivit klara med trapphuset. Och nu måste dom börja om!!! sa Adele.

När dom kom ut så såg dom någon vitt med ett svart sträck. Dom tog upp brevet under trappan och läste:

Ni kan inte ta mig. Jag vet ett ställe där ni aldrig kan hitta mig.

Handstilen kände ingen av dom igen. Det var gammaldags skrivet och såg ut som att skrivit på dator. Men ändå inte... ingen visste vad dom skulle se. Dom bara läste brevet om och om. Dom tittade under trappan för att se om det fanns mer brev. Men det gjorde det inte.

- Det här kan vi ju gå på, sa Adele och tog upp bilden.

- Ja att fråga alla i gamla stan om dom kan visa hur dom skriver, sa Julia med lite tveksam röst.

- Exakt, ibland känns det som om du kan läsa mina tankar.

Resten kunde dom inte läsa.

Kapitel 7

Nästa dag så hade dom satt upp brevet på anslagstavlan och skrivit vilka som var misstänksamma. Dom skrev upp dom och pratade med vilken dom skulle gå till först. Dom bestämde sig att gå till kanin Vicky först. När dom kom till Vicky och klev in i hallen så sa Adele:

- Vad gjorde du i föregår? frågade Adele.
- Jag var ute och så hörde jag ett skrik och sprang dit, sa Vicky.
- Men ropade hen inte en gång, sa Julia.
- Ehhheehheheheh... sa Vicky. Då kom Adele på en sak som inte dom hade tänkt på.
- Vi måste gå, sa Adele. Vi har brotom. Dom gick ut och Adele stannade på trottoaren.
- Bilderna... övervakskamrona... i huset, sa Adele. Dom sprang till dom som skötte kamerorna.

När dom sa det till honom och tittade på filmen så såg dom någon men det kom ingen. Men när vakten precis sa att: det kommer inte komma någon. Då precis då så kom någon. Han hade svarta kläder. Han var ganska tjock.

- Precis som polisen sa, sa Adele. Men just då så tog han av sin luva. Han visste nog inte att det fanns övervakskamreor. Han var inte flintis. Han hade ganska mycket hår.
- Jag känner igen honom. Han gick på mitt dagis. Han heter Peter. Jag brukade kalla honom Peppe eller Peder. Jag tror att han är pappa till någon. Men jag tror att barnet bor hos sin mamma. Dom har skiljt sig, sa Adele.
- När gick ni på dagis tillsammans, frågade Julia.
- För typ 15 år sedan, sa Adele.
- Och du kommer ihåg att han såg ut så... eller, frågade Julia.
- Ja... tror det. Han såg typ ut så. Fast lite mindre hår hade han då, sa Adele. Och så var han kortare.

- Vet du var han bor, frågade Julia. Vänta... vi är ju syskon, så jag måste också veta vem det är.
- Men vi gick inte på samma dagis, sa Adele. Väännttaa... jag vet var han bor, jag vet var han bor.
- Var bor han då, sa Julia.
- Han bor på Narvavägen 30, sa Adele. Dom sprang till högkvarteret och hämtade det dom behövde. Adele ringde polisen och sa att det var Peter och att han bor på Narvavägen 30. Ni måste ha tagit fel människa, sa Adele.
- Okej, sa polisen som svarade. Dom gick till hans lägenhet och knackade på. Han öppnade och dom tog honom i armarna utan att sega något.
- Vad gör ni... vad håller ni på med. Polisen kom och tog honom.
- Vi har mycket bevis att det är han, sa Adele. Ni kan titta på filmen vi hittade på kamerorna. Dom åkte till fängelse och han hamnade i häktet.
- Tur att vi tog honom innan Julian, sa Adele.

Ja, och nu är jag så trött att jag nästan kan sova i 10000 år.
Stackarna som bor i det huset.
- Ja, sa Julia. Nu satt dom och såg på en film som är jättelång. Och dom kommer säkert snart somna.

SLUT!!!!